

[Lilli Gyldenkilde]

hånd og tog med den anden hånd, sådan at arbejdsgiverne rent faktisk ikke kom til at betale noget på det tidspunkt, mens lønmodtagerne alene kom til at betale.

Derfor er det en retfærdighedshandling at sige: nu kan det være nok! Nu bør vi rette op på dette. Vi er ganske enige med socialdemokratiet i, at tiden er inde til det, og at det er interessant, at de små partier rundt omkring på møder har sagt, at de godt vil være med til at kigge på spørgsmålet om at få reguleret det. Nu kan vi gå ud og sige, at det er mundsvæjr. Det vil jeg meget gerne være med til, for det betyder vel noget i valgkampen, at man herinde siger – hvad er det, det hedder på christiansborgsk: en sandhed med visse modifikationer. Det skal altså ikke være tilladt.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Som led i en samlet indkomstpoltisk løsning blev lov nr. 138 af 6. april 1985 om tilskud til arbejdsgivernes betaling af arbejdsmarkedsbidrag vedtaget i marts i år. Formålet var at understøtte den meget stramme indkomstpoltik gennem en lettelse af virksomhedernes omkostningsniveau med henblik på en yderligere forbedring af konkurrenceevnen. Loven skal ses i sammenhæng med forhøjelsen af selskabsskatten.

Totalt er der således sket en omlægning af omkostningsstrukturen. Omlægningen har den betydning, at skatten på forbrug af arbejdskraft er blevet lempet, og i stedet er beskatningen af virksomhedernes faktisk konstaterede overskud blevet forøget. Arbejdsgiverne får et tilskud til nedbringelse af deres udgifter til ansatte ved betaling af arbejdsmarkedsbidrag. Arbejdsmarkedsbidragets størrelse er afhængigt af antallet af ansatte, hvorved loven får en beskæftigelsesfremmende effekt. Det er de mindre erhvervsdrivende og de arbejdskrafttunge virksomheder, der får glæde af loven, og de store selskaber og pengeinstitutterne, der betaler gildet. Formålet med loven er altså dels en forbedring af konkurrenceevnen, dels en forøgelse af antallet af arbejdspladser.

Selv om beskæftigelsen stiger og der er et stort opsving i investeringerne, er der vist enighed om, at lovens formål ikke er opfyldt endnu. Det vil være passende ved udgangen af indeværende overenskomstperiode at vur-

dere, om der er de samme begrundelser for lovens opretholdelse som dem, der gælder i dag, og jeg understreger, at det radikale venstre ikke er bundet til ordningens videreførelse fra 1987.

I dag må det radikale venstre udtale, at vi ikke kan stemme for den foreslåede ophævelse af loven.

Duetoft (CD):

Jeg vil først sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg glæder mig til den fortsatte debat om, hvad vi har sagt her, og hvad vi har sagt ude i landet. Vi står i hvert fald godt rustet til den, og vi er ikke bange for at tage den, heller ikke efter debatten her i dag, så jeg ser frem til, at vi fortsætter denne lille strid.

Med hensyn til dette forslag vil vi godt sige, at det har da i alt fald ét glædeligt element, og det er, at socialdemokratiet åbenbart nu har lært, at man skal have penge ind, før man kan give dem ud. Jeg synes, det lover godt, at man har den indstilling, og det kan måske føre til, at socialdemokratiet på et tidspunkt kommer med i den fælles økonomiske politik med regeringen. Det glæder vi os til. Det skal ikke skorte på CDs vilje her.

Men der er andre punkter, hvor socialdemokratiet øjensynlig ikke har lært så meget. Socialdemokratiet har øjensynlig ikke lært af sin egen regeringsperiode. Frygten for, hvad der sker i morgen, var meget stor på det tidspunkt. Frygten for, at man skulle begynde at lave ordninger om, lige efter at man havde lavet dem eller lavet ny lovgivning på en række områder, gjorde, at man ikke havde de langtrækkende signaler, der skal til, for at et erhvervsliv tør planlægge.

Det har den siddende regering heldigvis ændret på. I dag ved man, hvilken holdning regeringen går ud med, og man ved også, at den holdning, den har i dag, gælder i morgen og om et halvt år. Det synes jeg er ganske glimrende. Vi vil ikke tilbage til den ordning, hvor der er tvivl om fremtiden på den måde. Vi tror ikke, det gavner nogen.

Derfor kan vi ikke støtte den straffeekspedition, hr. Svend Auken & co. er ude på med dette forslag. Vi mener ikke, at vi skal skade det danske erhvervsliv her nu, hvor vi skal have flere investeringer, hvor vi skal videreudvikle, og hvor vi skal skabe arbejdspladser. Man må erkende, at erhvervslivet skal bringe